

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci žalobce: **DAJZR s. r. o.**, se sídlem Praha, Husitská 89/41, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2015, č. j. 21102/15/5100-41455-703064,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný na základě podnětu Finančního úřadu pro Zlínský kraj delegoval dle § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve vztahu k žalobci místní příslušnost k výkonu správy daní s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Zlínský kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno. V odůvodnění žalovaný zejména uvedl, že sídlo společnosti

v Praze je pouze sídlem formálním, hlavní ekonomickou činnost žalobce provozuje v Otrokovicích, tedy v územní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě uvedl, že na pražské adrese nemá pouhé virtuální sídlo, tedy sídlo zapsané sice v obchodním rejstříku, ale určené primárně pro přijímání korespondence. V předmětné budově má žalobce vybavenou kancelář s jednací místností, do níž pravidelně dochází jeho statutární zástupce, vede z ní obchodní jednání, realizuje obchodní schůzky a vykonává klasickou manažerskou činnost. Údaje žalobce jsou v sídle uvedeny na zvoncích i na schránce. Z žádného předpisu pak neplyne, že by měl mít žalobce zajištěnu recepci. Ostatně to ani v jeho případě není nutné, neboť veškerá jednání vede po telefonické domluvě s obchodními partnery. Telefonické spojení pak žalobce uvádí ve svých reklamních podkladech. Není též pravdivé tvrzení žalovaného, že se v sídle nenachází žádný poutač či návštěví s logem žalobce. Někdy se stává, že reklamní poutače mohou být poničeny. Avšak ani tato skutečnost nemůže vést k závěru, že na uvedené adrese není vyvíjena žádná ekonomická činnost. Nepravdivý je také závěr žalovaného, že se v sídle nenacházejí žalobcovy obchodní a účetní doklady.

[3] Závěr žalovaného, že v sídle žalobce není vyvíjena ekonomická činnost, nemohl být učiněn na základě jediného místního šetření. Vždyť v tuto dobu mohl být zástupce žalobce např. na obchodní schůzce mimo sídlo, případně mohl být nepřítomen z jakéhokoli jiného důvodu.

[4] Naopak pravdivým je tvrzení žalovaného, že jednatelé a společníci žalobce mají trvalé bydliště ve Zlínském kraji. Jeden z jednatelů však z titulu výkonu své funkce pobývá v Praze minimálně dva až tři dny v týdnu, není-li na obchodním jednání mimo sídlo společnosti.

[5] Výrobní kapacitu má sice žalobce v Otrokovicích, ale faktickou obchodní a ekonomickou činnost uskutečňuje v pražském sídle společnosti. Reklamní činnost v Otrokovicích pak nemá za účel směřovat místní zákazníky do Prahy. V Praze je prováděna akvizice zákazníků z okolí Prahy. Obchodní činnost pak je vůči výrobě prioritní. Žalobce nevyrábí na sklad, ale na základě konkrétních objednávek pro předem určené zákazníky, zajištěné manažerskou a obchodní činností v Praze. Bez realizace obchodní části živnosti by nebylo možné uskutečňovat ani její část výrobní. Každodenní účetní činnost žalobce vykonává sám, nemá žádné další administrativní zaměstnance. Je pouze na jeho zvážení, která účetní kancelář mu bude provádět měsíčně či čtvrtletně ekonomické operace. Sídlo této kanceláře pak nemůže zakládat domněnku virtuálnosti sídla. Pražské sídlo žalobce tak plně koresponduje s faktickým výkonem jeho obchodní, manažerské a ekonomické činnosti.

[6] Napadené rozhodnutí je pak nesprávné, velmi stručně odůvodněné a nezabývá se jednotlivými indiciemi. Žalovaný ve věci nepředložil žádné jasné důkazy. Jeho rozhodnutí, založené toliko na spekulacích, bylo ovlivněno celoplošnou politickou snahou zamezit svobodnému rozhodování daňových subjektů v otázce jejich sídla.

[7] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Ve vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že ve věci je podstatný souhrn všech skutečností. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[9] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[10] Problematika delegace místní příslušnosti je upravena v § 18 daňového řádu. Dle odstavce 1 tohoto ustanovení „[n]a žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.“ Z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní alternativní kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. V nyní posuzované věci bylo aplikováno kritérium účelnosti.

[11] Pojem „účelnost“ ve smyslu § 18 odst. 1 daňového řádu je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc. Je proto nutné, aby dostatečně zjistil skutkový stav a v jeho kontextu si následně vyložil tento pojem. V posuzované věci správní orgány při místních šetřeních zjistily, že žalobce má na adrese Husitská 89/41 v Praze pouze formální sídlo. Provozovna žalobce se pak nacházela v Otrokovicích (tř. Tomáše Bati 1727). Ve věci byla provedena místní šetření v Praze a v Otrokovicích a ústní jednání s jednatelem žalobce. Bylo zjištěno, že na adrese pražského sídla je o žalobci jediná zmínka, a to na poštovní schránce u hlavního vchodu, na níž byl žalobce vyvěšen na seznamu firem. Naopak v Otrokovicích byly nalezeny výrobní prostory žalobce, kancelář a parkoviště, ve výrobní hale byli přítomni zaměstnanci, žalobce byl označen i na poutači před budovou.

[12] Skutková zjištění ohledně pražského sídla však nebyla jediným důvodem provedené delegace. Přestože žalovaný nezjistil, že by v pražském sídle žalobce byla vykonávána jakákoli ekonomická činnost, neboť se v něm nepodařilo kohokoli zastihnout, zabýval se i tvrzením žalobce, že v pražském sídle se nachází kancelář a jsou zde sjednávány zakázky s pražskými klienty. Zde je nutno uvést, že tato (ani žádná jiná) tvrzení žalobce v řízení před žalovaným, ovšem ani v řízení před soudem nijak neprokázal (např. fotodokumentací předmětného nebytového prostoru), ačkoli k tomu měl příležitost. Jeho argumentace setrvala toliko v rovině tvrzení, a to oproti skutkově podloženým zjištěním orgánů finanční správy.

[13] Žalovaný k tvrzením žalobce identifikoval řadu indicií relevantních právě pro posouzení účelnosti případné delegace místní příslušnosti a nasvědčujících tomu, že naprostá většina ekonomické činnosti žalobce probíhá ve Zlínském kraji. Z hlediska správy daní tak byla podstatnými zejména okolnosti ohledně soustředění výrobní stránky podnikání žalobce v reálně fungující provozovně v Otrokovicích (přičemž v této provozovně pracují jeho zaměstnanci), o obsahu webových stránek žalobce www.dajzr.cz, o místě trvalého pobytu všech tří jednatelů a společníků ve Zlínském kraji, jakož i o tom, že v tomto kraji sídlí též účetní společnost, jež žalobci zajišťuje účetnictví (DVTM s. r. o., Bratřejov, kancelář ve Zlíně-Malenovicích). Je sice zřejmé, že jednotlivě či samostatně by tyto skutečnosti nemusely vést k závěru o delegaci místní příslušnosti, nicméně ve svém souhrnu tvoří dostatečný skutkový podklad pro žalobcem nevyvrácený závěr žalovaného, že stěžejní ekonomická činnost žalobce se odehrává v územní působnosti Finančního úřadu pro Zlínský kraj. Soud se s tímto závěrem tudíž ztotožnil.

[14] Delegace místní příslušnosti z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Zlínský kraj sledovala zcela legitimní cíl, a to zjednodušit a zefektivnit komunikaci mezi správcem daně a žalobcem, resp. umožnit správci daně nadanému znalostí místních poměrů např. provádět efektivněji místní šetření či daňovou kontrolu. Je zcela logické, že místní šetření či daňovou kontrolu, které mohou vést ke správnému vyměření daňové povinnosti, nebude možné účelně provést v místě formálního sídla žalobce. Účelnost delegace přitom nemusí nutně spočívat pouze ve snížení nákladů souvisejících se správou daní, nýbrž např. i v uspořené době v důsledku zkrácení vzdálenosti mezi delegovaným správcem daně a žalobcem či možností efektivnější kontroly stěžovatele ze strany správce daně. Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že mimo adresu formálního sídla je žalobce vázán k nově určenému správci daně okolnostmi mající úzký vztah ke správě daní.

[15] Zde je dále nutno uvést, že žalobce není (a to ani do budoucna) nijak krácen na svém právu určit si sídlo dle vlastní volby. Na jeho sídle se totiž provedenou delegací ničeho nemění, pouze je ke správě některých daní příslušný jiný správce daně. Současně nelze dovodit, že by existovalo právo daňového subjektu „na volbu správce daně“. Určení příslušného správce daně je pouhým důsledkem volby sídla daňového subjektu, plynoucím ze znění daňového řádu, přičemž jedním ze zákonných pravidel je též možnost delegace místní příslušnosti. Nelze tak extrahovat ani žádné legitimní očekávání žalobce v tomto ohledu.

V. Závěr a náklady řízení

[16] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně žalovaný o jejich náhradu ani nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu